

PRAVIDLA PRO PŘÍZVUK V ŘECKÉ ALFABETĚ

Přízvukem se v řečtině vyjadřuje důraz na slabiku, nikoli její délka.

Přízvuk se může nacházet nejdále na 3. slabice od konce. *Např. η ταν-τό-τη-τα [i taf-to-ti-ta] (občanský průkaz), το δι-α-μέ-ρη-σμα [to di-a-me-ri-zma] (byt)*

Aby se diftongy s přízvukem četly jako diftongy, musí být přízvuk na druhém písmenu. *Např. δουλεύω [dulevo] (pracuji), Εύα [Eva], Παύλος [Pavlos]*

Přízvuk totiž může způsob čtení diftongů změnit. Jakmile je přízvuk na první samohlásce, písmenka se čtou zvlášť: *ái, éi, ói. Např. η νεράιδα [i neraída] (vodní víla), σιφνέικος [sifneikos] (sifnoský – z ostrova Sifnos), το ρολόι [to roloi] (hodiny/ky)*

Jakmile chce řečtina oddělit diftongy bez přízvuku, použije dvojtečku nad druhou samohláskou. *Např. η μαιμού [i maimu] (opice), το χόκεϊ [to chokei]*

POZOR! Změna přízvuku dokáže změnit význam samotného slova! V psané podobě od sebe lze různý smysl slova rozeznat, v mluvené však ne. *Například:*

<i>μιλώ (mluvím)</i>	<i>(το) μίλο (jablko)</i>
<i>που (který, která, které)</i>	<i>πού (kde, kam)</i>
<i>όμως (však)</i>	<i>(ο) ωμός (rameno)</i>